

Světové hodiny odbíjejí dvanáctou

Lidé! Žijeme v závěru přelomové doby!
Dost bylo nemravů, lží a zloby!
Odhodme knuty a zjme si těžké boty!
Brány ve Stvoření jsou odemknuty!
Jsou otevřeny brány do výšin rajských
i propastí hlubin temných!
Kam svým žitím člověk směřuje,
závisí od toho, jaký v srdci je!
Prozařme stíny svých povah,
než stanou naše duše na jazýčku vah!

Božská Vůle žene vpřed světové dění!
Stupňuje do vesmíru vysílané záření!
Citlivost lidského ducha se zvyšuje,
aby snáze poznal, co v jeho nitru je!
Sílí intenzita lidských prožívání,
každý ochutnává plody vlastních přání.
Žijeme v matrixu konzumu!
Vzletnou tvořivost ničí kalkul rozumu!
Studu zbavené smysly nutí těla k tanci,
jenž postrádá vkus a eleganci.
Uzavírání kruhu dění spěje ke konci.

Stojíme v Božím Soudu! Lidé, bděte!
Soudí se duše na tomto i onom světě!
Světlo v nich oživuje veškeré sklony,
se kterými jsou ještě spojeny!
Všechny lidské omyly musí být prožity!
Zaprášené touhy uvědoměním odkryty!
Z podvědomí vyplouvají třinácté komnaty,
skutečné příčiny duševních onemocnění.
Lékem na ně je vnitřní polepšení!
S čím duši člověk nespojil, to v ní není!
Kdo neodčinil zlo, úplně jedno jest,
spáchal-li ho v tomto či v životě číslo šest.

Světové hodiny odbíjejí dvanáctou!
Vyčisti člověče, komnatu třináctou!
Je jako mrak, co kalí tvůj duchovní zrak
a dělí tě od Ráje. Není tomu tak?
Ke svým stínům přistupuj vždy čelem,
jinak dohoní tě jako smečka šelem!
Nebe dolů nepadne! Křídla k povznesení,
získáš svou snahou o vnitřní zušlechtění!

Boží neutrální záření, podpoří tvé snažení!

Kdy už člověk přizná si, co asi tuší?
Že skutky své si váže přímo ke své duši!
Mnohokrát se směl na Zemi narodit,
aby své chyby mohl napravit!
Z četných prožití se mohl poučit!
Do jakých květů rozvinul své vlastnosti?
Svým rozumem je oloupil o ctnosti!

Poslové Boží troubí na pozouny:
„Nebudte vlažní, jako pošetilé panny!
Žhavte své duchovní plameny,
ať sytí je pokrm z nebeské many!
Svá duchovní jádra neduste vypočítavostí!
Vánek z ráje přichází v srdečnosti!“

Andělé Apokalypsy hřímají na polnice:
„Zbourejte Potěmkinovy vesnice,
dříve než Hněv Boží pohne vaše svíce!
Blíží se Hodina, už blíží se Čas,
kdy bude skládat účty, každý jeden z vás!
Kdo bude zapsán do Knihy Života,
získá více, než všechny poklady světa!“

Nesprávně řízený rozum ovládá civilizaci.
Tu sužují války, pohromy a nemoci.
Otrávené řeky křižují zničené krajiny
Bohem svěřené Zemské domoviny.
Mísí se kultury, národy a jazyky.
Otec synovi předává zlozvyky.
Polonahé ženy na reklamách s výrobky,
z nichž kupí se na ulicích odpadky.

Mozky vyplachuje mediální masáž,
koktejlem informací à la Blamáž.
Do duší prosakují kapky vitriolu.
Zlá slova z úst svět mocně táhnou dolů!
Ta však neodtáhnou ani páry volů!
Lidé se poutají iluzemi pomíjivé krásy,
a nechtějí slyšet Boží Slovo spásy!

Sférami již proudí mocné chvění,
jemuž nezabrání žádné lidské chtění.
Bytosti živlů jsou Světlem posíleny,

přináší očistu a velké změny!
Duchové přírody jsou služebníci Stvořitele,
podle Jeho plánů plní Jeho cíle!
Že jejich prostřednictvím přichází odplata,
neznamená konec světa!
Země bude krásnější, než byla kdysi!
Nad osudy lidských duchů otazníky visí.

Na březích čirých řek skotačili bobři.
Aby byli opět čisté, pomohou i obři.
Na obnovu Země obdrží Síly dosti,
tyto mocné energetické bytosti.
Třesky plesky! Posunou tektonické desky!
Oceán zrodí kontinent panenský!
Kde tyčily se hory, bude zítra moře.
Čeká tě lidstvo, nevýslovné hoře!

Jediný Svatý Otec si zakrývá svou tvář.
Pozlátka kladená Egu na oltář,
ztrácí důvod existence a také svou zář.
Bytosti živlů předvádějí zvláštní tance,
jejich běsnění zdá se nemít konce.
V tom bouře tichnou až k úplnému zklidnění.

Do pokořených duší vchází jitro vzkříšení!
Co z člověčenstva zbylo, to svorně buduje,
tisíciletou říší míru a pokoje!
Zatím k ní směřují jen nemnozí z nás,
jenž mají v duších mír a v očích jas!
Z tisíců zářivých duchů prýští tisíce krás,
přimkni se k nim, už nemáš nazbyt čas!

Politici, vědci i kněží svou výmluvností
podkuřují oltář lidské domýšlivosti.
Okolí Země je zatemněno stínem,
záhrobním světem myšlenkových forem!
Jeho nižší sféry jsou deformovány
nečistými lidskými myšlenkami!
Ty budou v hodině H hlubínami pohlceny
a brány pekelné uzavřeny!

Kéž vaše duše nejsou s nimi spojeny!
Žádné sklony nebudou nikomu odpuštěny,
jsou to plody práce svobodné vůle!
Váha lidské duše podléhá přitažlivé síle,

ta ji nese vzhůru či strhává k těm v pekle.
Vnitřní stavy duší je tak samočinně třídí!
Vlak svého osudu si každý člověk řídí!
Jede po kolejích svých myšlenek,
bez ohledu na to, co předstírá navenek!
Proto myslí, mluv a konej, co je zdravé,
ať nestrhnou tě dolů proudy dravé!

Neohlížej se, kam se tupé stádo žene!
Ať se ti nevede jako Lotově ženě!
Nezáleží na nezdarech, co za sebou máš,
ale na tom, co s tím uděláš!
Vždy předtím, než se k něčemu rozhodneš,
polož si otázku, komu a jak tím pomůžeš!
Ušlechtilá hnutí duše navazují spojení
s paprsky světlého, pomáhajícího záření!

Myšlenky na minulost nevláčeš s sebou!
Hledej Světlo a to je nad tebou!
Záleží na krocích, které máš před sebou!
Kampak tě tvé nové skutky povedou?
Proměň sebe Silou, která tebou proniká,
její tlak v tvé duši je pomoc veliká!
Někteří z posledních budou první!
A ti první, co propadnou temnu, poslední!

Lilie a Růže kvetou u Nebeských schodů.
Hluboko pod nimi je propast svodů.
Přes ni se klene duhový most.
Jeho pilíře tvoří odvaha a statečnost.
Neposkvrněn musíš přes něj přejít,
aby jsi směl na ty schody vstoupit.
Z Boží lásky je vystavěla Poctivost.
Ta dovede tě daleko, je to vzácná ctnost!

Má-li člověk v duši malý kousek nebe
a je-li Bůh Lásky, co ho k němu vede?
Jsou to činy, vedené dobrým srdcem,
co propojují jeho ducha s Domovem!

Blesk protíná temnotu a přináší jas,
stvořením burácí andělův hlas:
„Pokoj těm, kteří chtějí Bohu sloužit!
Jejich duše rozkvetou a nebudou se soužit!
Co žijí lidé nahoře, naučí se žít ti dole,
neboť tak zní Pánova vůle!“